

това ѝ правеше да е весела, и засмѣното ѝ лице свѣтеше и пълнеше съ свѣтлина иначе мрачнѣхъ тъмницѣ.

— Туй ли е, жилището на Владислава Волскый? каза, като ся обърнѣ къмъ генерала и ся приструваше че не познава ужь затвореныйтъ.

— Ето го жестоковыйныйтъ (дебелата глава) като майкѣ си.

— Истина ли е, казва му Графинята, че не приемашь доброто което искатъ да ти направятъ? Срамотно ли е да го приемешь? Освѣнь това, туй добро иска да ти го направи една жена която не тя познава, и която го е испросила отъ императора, когото безъ друго и ти бы обычалъ отъ сърдце, ако да бѣше той частень человекъ.

Волскый не отговори, като ся приструваше и той като неѣ, ужь че ѣ не познава.

— Азъ почитамъ обѣжденіета на всички, подкачи тя пакъ. Нищо по-хубаво отъ убѣжденіе, ако щѣ бы то и неразумно. Но младагь, — понеже си твърдѣ младѣ -- много пжтя зематъ за начала и убѣжденія безумствованіята отъ честодобіе. Ако приемешь опрощеніето,